

Коли хлоп'ячий лоб, ярих болячок повен,  
Благає білий рій незрозумілих снів,  
При ліжку дві сестри трапляються казкові,  
Ув аргентинських нігтях їх пальці чарівні.

Всадовлюють хлоп'я перед вікном, що навстіж,  
В блакитному повітрі квіток ясна купіль,  
У скирті голови, де роси встигли впасти,  
Гуляють їхні пальці, тонкі, страшні, сліпі.

І чутний йому спів їх дихань несміливих, –  
Тягучі в них меди троянд і буйних трав, –  
Перериває свист, глутнути треба слину  
Чи поцілунок з губ у паузі між справ.

І чорних вій биття серед мовчання чути,  
Тендітних пальців дрож і струму скирта вщерть,  
Коли крізь сіру млість з-під нігтиків із хрустом  
Негайно настає маленьких вошей смерть.

І лінощі хмільні здійснюються в хлоп'яти,  
Чи марення, чи подих гармоніки немов,  
Із млявістю того, що пестощами звати,  
Бажання заридати приходить знов і знов.

Переклад В. Бойка